

"לבצע את הניתוח"

הרב אברהם קובלסקי

הקשר של משפחתי עם חב"ד התחיל אצל סבי, הרב משה קובלסקי, שכנער מתבגר בוורשה הוקסם מדרכה של חב"ד. הוא החליט לברוח מהבית ועשה את כל הדרך מפולין עד רוסיה כדי ללמוד בישיבת תומכי תמימים בעיירה ליובאוויטש.

אביו, כלומר הסבא רבא שלי, היה חסיד קוצק תקיף, ובשום פנים ואופן לא היה מוכן להשלים עם כך. הוא נסע בעקבות בנו על מנת להשיב אותו הביתה.

כשהגיע הסבא רבא לליובאוויטש, הוזמן להתארח בשבת אצל הרבי הרש"ב, האדמו"ר החמישי של חב"ד, והוא נענה להזמנה. במוצאי שבת - במקום לדרוש שבנו ישוב מיידיית לוורשה - הוא הכריז, "התפעלתי כל כך מהרוחניות שחוויתי במהלך השבת, ואני מסכים שבני יישאר כאן". כך יצא שאבי נותר ללמוד בישיבת חב"ד, וגם הוסמך שם לרבנות והפך להיות מחשובי חסידי חב"ד.

בתקופה מאוחרת יותר, כשהתגורר בניו יורק, דירתו הייתה באותו בניין בו התגוררו הרבי והרבנית חי' מושקא. הוא אפילו רכש חלקת קבר בתוך ד' אמות מציונו של הרבי הקודם, ששם גם מקום מנוחתו של הרבי כיום.

ביקרתי את סבי לעתים קרובות, והזיכרון הראשון שלי מהרבי, מהתקופה בה הייתי כבן שמונה, היא ממעמד התשליך שהתקיים בגן הבוטני של ברוקלין. הרבי היה צועד בראש וטורים טורים של חסידים בעקבותיו - זה היה נראה כמעט כמו מצעד צבאי.

הרבי היה כשיר מאד מבחינה פיזית, ונהג ללכת בקצב מהיר ביותר. כדי לעמוד בקצב שלו היו החסידים צריכים כמעט לרוץ. זה היה מחזה יוצא מן הכלל, שעשה עלי רושם גדול.

בחג השבועות נהג סבי תמיד לשלוח לרבי קערה גדולה של פירות ביכורים. הוא היה שולח אותה בידי נכדיו ומבקש מאתנו שנביא את זה למרכז חב"ד ב-770 איסטון

פארקוויי. היינו נושאים את קערת הפירות הכבדה אל תוך הבניין, ואז מפלסים את דרכנו בין המוני החסידים שגדשו את המקום עד שהצלחנו להגיע אל הרבי - משימה שלפעמים ארכה רבע שעה. היינו מגישים את ה"ביכורים" לרבי, והוא היה מודה לנו ומניח את הקערה על השולחן כדי שהחסידים יוכלו ליטול ממנה.

זיכרון ילדות נוסף הוא ההשתתפות יחד עם אבי, הרב שלום בער קובלסקי, בהתוועדויות הגדולות שהיה הרבי עורך לקראת סיומם של כל אחד מהחגים. תמיד היינו הולכים, אלא אם כן נבצר מאתנו הדבר מפאת חולי.

למרבה הצער, כשאבי היה באמצע שנות החמישים שלו, הוא חלה במחלת ריאות חמורה, שבעקבותיה איבד כשליש מהריאה. היה שלב, בשנת תשכ"ו (1966), שהרופאים רצו שיעבור הליך רפואי מסוים שהיה בו סיכון גבוה, ואבי סירב לתת את הסכמתו עד שלא יקבל את ברכתו של הרבי. בדיוק הייתי אז אחרי קבלת רישיון

«

הנהיגה שלי, ואמי אמרה לי, "קח את הרכב, סע ל-770 ובקש מהרבי ברכה עבור אביך".

נסעתי לקראון הייטס, והגעתי לשם בסביבות שתיים בצהריים. המזכיר הודיע לי שאין שום אפשרות לפגוש את הרבי כעת, ורק אם אחזור לקראת שלוש בבוקר, יוכל לנסות להשחיל אותי בתור. ידעתי שלא אוכל לחזור בשלוש לפנות בוקר – לא היה סיכוי בעולם שאמי תרשה לי לנהוג באמצע הלילה מקווינס לברוקלין. לכן, נסיעה הביתה משמעותה הייתה וויתור על מילוי בקשתה של אמי.

מצד שני, אם הייתי פשוט נשאר ומתעכב שם שתיים עשרה שעות, אמי הייתה נכנסת ללחץ. זה היה לפני עידן הטלפונים הניידים, והיא לא הייתה יודעת מה עלה בגורלי. היא ישבה ביחידה לטיפול נמרץ עם אבי, ללא גישה לטלפון, ולא היה לה כל דרך לברר לאיפה נעלמתי. ללא ספק היא הייתה פונה למשטרה.

לא ידעתי מה לעשות, עד שעלה בדעתי שהרבי בוודאי ייצא מחדרו לתפילת מנחה. החלטתי שאגש אליו אז ואומר לו שאני חייב לשוחח עמו.

כצפוי, הרבי אכן יצא מחדרו לתפילה, ובדרכו חזרה כשהוא מלווה בפמלייתו, ניגשתי אליו. מיד שמעתי רחשים עצבניים מהאנשים סביבו – החסידים כעסו מאד שאני עובר על הכללים, ושהיה לי את החוצפה לגשת אל הרבי ללא תיאום. היה בכך משום חוסר כבוד כלפי הרבי. היו מי שממש זעמו על מה שנתפס בעיניהם כפגיעה ברבי, ואלה אפילו צעקו עלי. אבל הרבי, שכמובן זיהה אותי, רק הניח את ידו הימנית על כתפי, והוביל אותי אל תוך משרדו.

הוא סגר את הדלת, ואמר לי, "בוודאי יש משהו ממש חשוב שבגללו ניגשתי אלי כן. ספר לי מה הבעיה".

תחילה הסברתי לרבי את הדילמה שניצבה לפניי: "אם אלך הביתה – לא אוכל לחזור, ואם אשאר – אמי תזמין משטרה. לא ידעתי מה לעשות, ושיערתי שאם איכשהו אוכל לדבר עם הרבי, הוא בוודאי יבין".

"אני אכן מבין", ענה הרבי. "עשית את הדבר הנכון. אל תדאג".

אחר כך התעניין לגבי פרטי ההליך הרפואי שאבי אמור היה לעבור, ואז אמר, "חזור אל אביך ואמור לו שיבצע את ההליך הרפואי, ושאלו לו ממה לחשוש, משום שבעזרת ה' תהיה לו רפואה שלימה".

הודיתי לרבי, ובדרכי אל הדלת קלטתי שאילץ להתייצב שוב אל מול הקהל הרוגז. אולם, הרבי צפה זאת מראש. הוא פתח את הדלת ויצא לפניי. החסידים כולם התאספו שם, אך הוא הגביה את ידו, ובתוך ההמון נבקע שביל לכיוון דלת הכניסה הראשית, כמו בקריעת ים סוף. זינקתי החוצה ורצתי אל הוריי, ובישרתי לאבי את החדשות המהירות. חזרתי אל הוריי, ובישרתי לאבי את החדשות הטובות – שהרבי נתן את ברכתו והביע ביטחון גמור שיבריא.

ואכן, כך היה. הניתוח עבר בהצלחה, ואבי האריך ימים עוד שנים רבות לאחר מכן. למעשה, הוא עוד הספיק לעלות ארצה בשנת תשמ"ב (1982), ונפטר בתשס"ז (2007).

הרב אברהם קובלסקי מתגורר כעת בירושלים שם הוא מלמד שיעורי תורה, הוא רואיין בביתו בחודש אדר תשע"ד (2014).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשי"ב (1951) — הרבי הודה לרב אברהם סנדר נמצוב על ששלח לו רשימה של שמות התלמידים שלמדו בישיבת תומכי תמימים בליובאוויטש בשנת עת"ר (1909-1910), וביקש שיערוך רשימה נוספת של כל התלמידים הידועים לו ואת זמני לימודם בישיבה.¹ י"ח בטבת

< תשמ"ד (1983) — ביחידות עם האדמו"ר מסדיגורא, דיבר הרבי על הייחודיות של תורת הבעש"ט, לפיה על האדם לעבוד את ה' מתוך שמחה, וכן שנכסים גשמיים עשויים לסייע לאדם בעבודת ה' שלו. היחידות ארכה שעה וחצי.² י"ח בטבת

1. אגרות קודש כרך ה, עמ' קג
2. תורת מנחם תשמ"ד, חלק ב, עמ' 741

לזכות
החתן הרה"ת ר' מנחם מענדל שי'
והכלה מרת רבקה שתחי'
אורגד
לרגל חתונתם, יום ראשון, ח' טבת, ה'תשע"ו

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.
לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213
© כל הזכויות שמורות 2015

ההדפסה וההפצה לע"נ

הרה"ח ר' יהודה לייב בן ר' מרדכי ע"ה וזוגתו מרת איטא בת ר' שלמה ע"ה ביסטריצקי